

La gran lliçó dels petitons

En un lloc molt, molt petit, tan petit que no podem veure'l amb els ulls, hi havia un món ple de vida, que per veure'l es necessita un microscopi.

En aquest lloc, hi vivien molts amics petitons. La seva caseta era rodoneta i transparent, com una petita finestreta màgica. A dins hi havia un terra, la placa de petri molt especial, que era com una gelatina, suau i brillant, on podien créixer i jugar. Allà dins, hi vivien els bacteris, uns eren rodonets, altres allargadets, i tots junts formaven petites taques de colors amb formes diferents. Era com un món diminut, que només es podia veure bé amb una lupa molt especial, el microscopi.

Un d'aquests amics era en Micro Mico. Era blau, més petit que els altres i molt curiós i li agradava molt menjar. Sempre en volia més.

També hi vivia el Fonguet Flop ell era: blanc, suau com un núvol i molt amable. Sempre ajudava els altres i li agradava compartir.

Cada dia vivien tranquils i molt contents. Un dia va arribar molt menjar per a tots.Tots estaven molt contents.

-Que bé- va dir el Micro Mico-. -Menjaré molt, molt, moltíssim! I creixeré més ràpidament!-.

El Micro Mico va començar a menjar i menjar sense parar. No va pensar en els altres. El Fonguet Flop se li va apropiar i li va xiuxiuejar:

-Micro Mico, podem compartir?-. Però en Micro Mico, no el va voler escoltar i gairebé es va menjar tot el menjar ell solet. Els altres es van quedar amb molt poc menjar i molta gana.

El Fonguet Flop estava trist i amb gana, així que es va quedar quiet en un raconet. La placa de petri ja no era tan alegre com abans. Alguns amics murmuraven, altres estaven enfadats, i el silenci es feia cada vegada méees gran…

Els companys també estaven disgustats. Ja no jugaven ni reien com abans.

En Micro Mico, però, continuava menjant sense adonar-se del que passava al seu voltant.

Al cap d'una estona, en Micro Mico, es va començar a trobar malament. Tenia la panxa massa, massa plena, i estava molt cansat. Va mirar al seu voltant i va veure el Fonguet Flop i els seus companys apartats i en silenci. Llavors es va posar a pensar, i per fi, va entendre què havia fet malament.

-Ho sento- va dir amb veu baixeta. He sigut una mica egoista i no he volgut compartir-. Els companys el van escoltar en silenci.

En Micro Mico els va prometre que la pròxima vegada pensaria en els altres, abans que en ell mateix. Quan al cap d'uns dies va tornar a arribar menjar a la placa de petri, en Micro Mico, de seguida va dir: -Compartim entre tots! i creixarem junts!- Aquesta vegada ell mateix va ajudar a repartir. El Fonguet Flop i els seus companys van somriure, es van fer una abraçada, i a poc a poc, tots van tornar a créixer contents.

I així, dins aquella placa de petri, els microorganismes van aprendre que compartir i respectar-se feia que tot funcionés millor. Des d'aquell dia, la placa brillava plena de vida i colors, i tots vivien contents, recordant que quan cuidem als altres, ens cuidem també a nosaltres i al lloc on vivim.

I catacric, catacrac, el conte dels microorganismes ja s'ha acabat!

Escrit per:

Chisom Okafor, Soukaina Tabaanant, Malak Elbodani, Kaouthar Elmesaoudi

Institut de Vic

Departament de química

Curs 2025-2026

QUD0 Laboratori d'anàlisi i control de qualitat